

Ἀρχιμ. Σαράντη Σαράντου
Ἐφημερίου Ἱ.Ν. Κοιμήσεως Θεοτόκου Ἀμαρουσίου

«The one True Church» «Ἡ μοναδική ἀληθινή ἐκκλησία»

Ἡ παραπάνω ἐπικεφαλίδα δεσπόζει στήν ιστοσελίδα τοῦ Βατικανοῦ www.domusdei.org/2007/07/10/the-one-true-church/.

Σέ τέσσερις σελίδες ὁ Πάπας Βενέδικτος XVI μέ τό παραπάνω ἄρθρο του προκαλεῖ. Μοναδική πραγματική Ἐκκλησία θεωρεῖ τήν παπική, ἐνῶ τίς ἄλλες, τήν ὀρθόδοξη καί τίς προτεσταντικές, ἐλλειμματικές. Ἐπαναλαμβάνει θέσεις καί πεποιθήσεις πού εἶχε δημοσιεύσει τό 2000 στό δεκαεξασέλιδο κείμενο Dominus Jesus ὡς καρδινάλιος Γιόσεφ Ράτσινγκερ. Οἱ μή παπικές ἐκκλησίες εἶναι ἐλλειμματικές, ἐπειδή δέν ἀναγνωρίζουν τήν ἐξουσία του ὡς πάπα μαζί καί τό πρωτεῖο του. Δέν τόν ἀναγνωρίζουν ὡς πρῶτο διάδοχο τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, ἐκ τοῦ ὁποῦ (πάπα) ἀπορρέει κάθε ἐκκλησιαστικός δεσμός καί ἐκ τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ ὁποῦ κάθε ἄλλος Ἐπίσκοπος νομιμοποιεῖ τήν ἀρχιερωσύνη του καί τό ποιμαντικό ἔργο του. Ὡστόσο, ὑποστηρίζει τό Βατικανό, ὅτι ὁ οἰκουμενικός διάλογος παραμένει μιᾶ ἀπό τίς προτεραιότητες, ἔχει ὅμως σημασία σέ ὅποιοδήποτε εἶδος διαλόγου οἱ μετέχοντες νά εἶναι σαφεῖς σέ ὅ,τι ἀφορᾷ τήν ταυτότητά τους.

Τί σημαίνει «σέ ὅποιοδήποτε εἶδος διαλόγου οἱ μετέχοντες νά εἶναι σαφεῖς σέ ὅ,τι ἀφορᾷ τήν ταυτότητά τους»;

Ἀπάντηση Πάπα πρὸς Βαρθολομαῖο

Ταπεινῶς φρονοῦμε ὅτι ὅλα τά δημοσιευόμενα στήν παραπάνω βατικάνεια ιστοσελίδα μέ κορυφαία διατύπωση τήν ἀμέσως παραπάνω, ἀποτελοῦν οὐσιαστικά ἀπάντηση τοῦ πάπα Βενεδίκτου στήν πρόσκληση πού τοῦ ἔκανε ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαῖος ζητώντας του νά βρεθοῦν μαζί στή Ραβέννα, τό φθινόπωρο τοῦ 2007 καί ἀπό κοινοῦ νά ἐγκαινιάσουν τή νέα περίοδο τοῦ οἰκουμενιστικοῦ διαλόγου ἀνάμεσα στους παπικούς καί τούς ὀρθοδόξους.

Συναντήσεις: Βενεδίκτου – Βαρθολομαίου, Χριστοδούλου - Βενεδίκτου

Ἡ ἀπάντηση αὐτή ἔρχεται μετά ἀπό τίς προηγηθεῖσες δύο συναντήσεις α) Πάπα Βενεδίκτου XVI καί Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου στό Φανάρι καί β) Πάπα Βενεδίκτου XVI καί Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου στό Βατικανό.

Καί στίς δύο συναντήσεις ἦταν ὀλοφάνερη ἡ βαθεῖα καί καλή θέληση τῶν ὀρθοδόξων ἡγετῶν γιά ἓνα εἰλικρινῆ διάλογο ἀγάπης, πού ἀσφαλῶς ἀποσκοποῦσε στήν ἐν Κυρίῳ ἐνότητα. Ἀρχοντικές, εὐγενεῖς, χριστιανικές προσφωνήσεις πρὸς τόν πάπα πού ἔδειχναν τίς ἀληθινές προθέσεις τῶν ὀρθοδόξων ταγῶν, τοῦλάχιστον κατ' ὄψιν, γιά μιὰ ἐν ἀληθείᾳ (ἢ ἐν ἀφελείᾳ) προσέγγιση. Τά κοινά ἀνακοινωθέντα ἀπηγοῦσαν τίς καλές προθέσεις τῶν δύο μερῶν - «ἐκκλησιῶν» γιά τήν ἐν Χριστῷ διακοινωνία.

Κοινές διακηρύξεις

Ἡ κοινή Διακήρυξη μεταξύ πάπα Βενεδίκτου XVI καί Πατριάρχου Βαρδολομαίου στίς 30 Νοεμβρίου 2006 στό Φανάρι, συντεταγμένη ἀπό Φαναριώτικη γραφίδα φαίνεται ἄψογη ἀπό πλευρᾶς ἐπικοινωνιακῆς. Ἐπιδιώκει ἀριστες ἀνθρώπινες σχέσεις. Ἄν διαβάσει κανεῖς προσεκτικά τήν «κοινή» διακήρυξη πάπα καί Πατριάρχῃ τῆς 30^{ης} Νοεμβρίου 2006, θά καταλάβει ἀμέσως ὅτι ὅλο τό κείμενο μαζί μέ τά ἀγιογραφικά χωρία πού ἔχουν ἐπιλεκτικά χρησιμοποιηθεῖ, προέρχονται ἀπό συγγραφέα βαπτισμένο καί μυρωμένο, γεμάτο ἀπό ἀνθρώπινη καλωσύνη καί χριστιανική ὄντως ἀρχοντική ἀγάπη, πού πραγματικά ἐκφράζουν τόν Παναγιώτατο Οἰκουμενικό Πατριάρχη Βαρδολομαῖο. Ὅμως ἀφ' ἐνός μὲν ἀπευδύνονται σέ τοῖχο κεκονιαμένο, σέ αὐτιά θεόκλειστα, σέ παγιωμένη δαιμονική ἀδιαλλαξία, ἀφ' ἐτέρου δέ εἶναι ἐκτός ἀπό τό πνεῦμα τῶν ὁμολογητῶν ἁγίων Ἀποστόλων καί τῶν διαδόχων τους. Εἶναι ἔξω ἀπό τή νοστροπία τῶν ἁγίων Πατέρων τῶν ἐπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, πού δέ θέλουν συμπροσευχές μέ τούς αἰρετικούς οὔτε πολλές πολλές σχέσεις μαζί τους. Γνωρίζουν οἱ Ἅγιοι Πατέρες πολύ καλά τίς ἀποκλίσεις τῶν παπικῶν σέ ὅλα τά θεολογικά ζητήματα καί κατ' ἐπέκταση σ' ὅλο τό διαμορφούμενο ἦθος τῶν πιστῶν. Ἐλλειμματική ἡ δογματική διδασκαλία τοῦ Βατικανοῦ, ἀλλοιωμένη καί ἡ ποιότητα τοῦ ἦθους τῶν πιστῶν. Ἡ παπική παναιρετική λύμη μολύνει ὅλο τό σῶμα τῶν πιστῶν, τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας καί τό μετατρέπει σ' ἓνα ἐγκόσμιο μόνο ὄργανισμο ἐνδοκοσμικῶν ἰδιοτελῶν δραστηριοτήτων.

Παπικό πρωτεῖο καί ἀλάθητο, βάπτισμα μέ ραντισμό, δηλαδή μὴ βάπτισμα, Filioque, χρήση ἀζύμων στή θεία Κοινωνία, καθαρῆσμος τῶν Τιμίων Δώρων μόνο μέ τά Κυριακά λόγια καί ὄχι μέ τήν ἐπίκληση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καθαρτήριο πῦρ, ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν ἀπό τίς περισσεύουσες ἀξιμισθίες τῶν Ἁγίων, ἄσπιλη σύλληψη τῆς Θεοτόκου καί κυρίως ἄρνηση (μὴ ἀποδοχή) τῶν ἀκτίστων ἐνεργειῶν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί ἀποδοχή τῆς σωτηρίας μόνο μέσῳ κτιστῆς χάριτος δηλαδή ἀποδοχή τῆς ἀνθρώπινης μόνο ἐξέλιξης, κλπ, ἀποτελοῦν τίς παπικές κακοδοξίες, πού οἱ Ὀρθόδοξοι δέν μποροῦν νά παραθεωρήσουν. Ὅλα αὐτά ἀποτελοῦν καί τίς θεμελιώδεις αἰτίες, μαζί μέ τήν παπική Ἱερά Ἐξέταση, πού ἐξώδησαν τούς Εὐρωπαίους στήν ἀθεΐα μέ κυρίαρχο σύνθημα μερικῶν γενεῶν «the God is dead» (Ὁ Θεός εἶναι νεκρός).

Ἡ κοινή Δήλωση τοῦ πάπα Βενεδίκτου XVI καί τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστόδουλου διαπνέεται ἀπό πνεῦμα κοινῆς ἀγωνίας γιά τό σύγχρονο κόσμο μέ κύριο στόχο τόν ἐπανευαγγελισμό τῆς Εὐρώπης μέ δεδομένη τήν ἱστορική προϋπόθεση ὅτι οἱ ρίζες τῆς Εὐρώπης εἶναι Χριστιανικές. Ἡ Βατικάνεια ὅμως παναιρετική πονηρία κατάφερε νά ἀποσπάσει τήν ὑπογραφή τοῦ Μακαριωτάτου σχεδόν σέ ἄρνηση τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, ἀφοῦ ὁ Μακαριώτατος ὁμολόγησε ἀποδοχή τῆς Β' Βατικανῆς Συνόδου.

Ὁ πάπας ζητεῖ ὑποταγή τῶν «ἐλλειμματικῶν» Ὀρθοδόξων στήν ἐξουσία του.

Τό πρόσφατο δημοσίευμα τοῦ πάπα τῆς 10^{ης} Ἰουλίου 2007 δείχνει νά ἀγνοεῖ τίς πρόσφατες καλές μέχρι καί ἐνδοτικές προθέσεις τῶν ὀρθοδόξων ἡγετῶν καί κατ' οὐσίαν ζητεῖ πλήρη ὑποταγή στό παπικό πρωτεῖο.

Ἡ ἀπλή πανανθρώπινη λογική εὐκολα ἀντιλαμβάνεται, ὅτι ὁ διάλογος, στόν ὁποῖο θέλει τό Βατικανό νά συμμετάσχει μετά τῶν Ὀρθοδόξων, εἶναι ἓνας ἄνισος διάλογος μέ ἀπερίφραστο (ἀδιαπραγμάτευτο) τό παπικό πρωτεῖο ἀπό τή μιά μεριά καί τή συνοδική καί δημοκρατική ὀρθόδοξη διαλεκτική ἀπό τήν ἄλλη. Δύο μεγέθη ἄνισα καί μάλιστα ἀντίθετα.

Κάθε καλοπροαίρετος καί ἀντικειμενικός ἀναγνώστης τῶν παπικῶν ἀποφάσεων τῆς Β' Βατικανῆς Συνόδου, πού μιλοῦν γιά ἀνοίγματα ἀγάπης καί διαλόγου πρὸς τήν ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, εὐκολα καταλαβαίνει τήν παπική προπαγάνδα, πού ἀποσκοπεῖ καί μόνο στήν ὑποταγή τῶν ὀρθοδόξων στήν παπική ἀπολυταρχία. Αὐτές εἶναι καί οἱ ἐκτιμήσεις τοῦ Π. Τρεμπέλα πού σχολιάζει τή Β' Βατικανή Σύνοδο ἓνα ἔτος μετά τό τέλος της, δηλαδή τό 1966 καθώς ἐπίσης καί τοῦ ἀρχιμ. π. Σπυριδῶνος Μπιλάλη πού κάνει ἐκτενῆ ἀναφορά στή Β' Βατικανή.

Ὁ Βενέδικτος πολυβολεῖ ἄνανδρα τόν ἄρρωστο Χριστόδουλο καί τόν ἀπειλούμενο Βαρδολομαῖο

Ἐπίσης πρέπει νά λάβουμε ὑπ' ὄψιν ὅτι οἱ παπικές δηλώσεις τῆς 10^{ης} Ἰουλίου 2007 ἔρχονται ἀσφαλῶς προγραμματισμένα σέ μιά χρονική στιγμή, πού ὁ μὲν Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Χριστόδουλος «φίλος τοῦ Πάπα», «ἄρτι» ἀφιχθεῖς ἐκ τοῦ Βατικανοῦ, εἶναι σοβαρά ἀσθενής, ὁ δέ ἐπίσης «φίλος» τοῦ Ποντίφικος Πατριάρχης Βαρδολομαῖος ἀπειλεῖται ἀπό Τουρκικές ὀργανώσεις μέ δολοφονία. Εἶναι συμπτώσεις αὐτές; Ἄν ὑποτεθεῖ ὅτι εἶναι συμπτώσεις, ἀσφαλῶς καί μποροῦν νά προστεθοῦν κάποιες διορθωτικές γραμμές στίς παπικές ἱστοσελίδες ἢ νά γραφοῦν κάπου ἄλλου εὐσχημα δημοσιεύματα πού νά δείχνουν ἔστω καί ἀμυδρά τή διάθεση φιλίας πρὸς τοὺς ἀνωτέρω ὀρθοδόξους ταγούς.

Θά μπορούσε ἀσφαλῶς ὁ «φίλος» Ποντίφηκας νά ἐκφράσει τή συμπάθειά του πρὸς τοὺς ἐν περιστάσει ὄντας «ἀδελφούς» του Χριστόδουλο καί Βαρδολομαῖο καί νά μὴ ρίξει βολές σέ μιά εὐαίσθητη περίοδο τῆς ζωῆς τους, ἂν ἤθελε εἰλικρινά νά συνεχιστεῖ ὁ μεταξύ τους διάλογος.

Εἰλικρινά, ἄς μᾶς συγχωρέσει ὁ Θεός, ἂν τά σχόλιά μας αὐτά εἶναι πέραν τῆς χριστιανικῆς ταπεινώσεως καί ἀγάπης. Ἀποσκοποῦν ὅμως στή μὴ παραπλάνησή μας ἀπό τήν αἰρετική συμπεριφορά, τήν αἰρετική νοοτροπία καί τή διαχρονικά ἐγνωσμένη παπική ἀντίθεση «θεολογία».

Δέν ἔχει συναντήσει ὁ πάπας Ὀρθοδόξους ταγούς μέ πνεῦμα ἡγεμονικό καί ἀκατολίσθητο.

Βέβαια στήν παρούσα παπική πρόκληση ἔχει φθάσει ὁ πάπας, γιατί δέν ἔχει ἀντιμετωπίσει ἓνα σταθερό ὀρθόδοξο καί ἀκατολίσθητο ἔδαφος. Ἔχει εἰσπράξει ἀπό τήν ἐποχή τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου κυρίως, τήν ὀρθόδοξη ἐνδοτικότητα ὁμορφα ντυμένη μέ τά

στολίδια του αγαπισμού και του ένωτισμού. Πολλάκις οι ὀρθόδοξοι πού μετέχουν στους οίкуμενιστικούς διαλόγους διατείνονται, ὅτι δίνουν ὀρθόδοξη μαρτυρία γιά διαφωτισμό και ἐπιστροφή τῶν αἰρετικῶν παπικῶν στήν ὀρθόδοξη Ἐκκλησία.

Ἡ ἱστορία ὅμως ἀποδεικνύει τά ἀντίθετα. Οἱ Ὀρθόδοξοι ἐκπρόσωποι κάθονται νά συζητήσουν μέ ἄνισες και τονισμένες ἐκ μέρους τῶν παπικῶν τίς παπικές ἀξιώσεις, μέ κύρια ἀξίωση τό παπικό πρωτεῖο.

Ὁ κοινός διάλογος παπικῶν και ὀρθοδόξων ἔχει καταφέρει μέχρι τώρα, ἐπηρεασμένος ἀπό τίς παπικές ἀποφάσεις τῆς Β' Βατικανῆς Συνόδου, νά τονίσει τά ἐνοῦντα (ὅσα ἐνώνουν) τήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μέ τούς παπικούς. Οἱ παπικοί, ἀποσκοπώντας στήν ἐξίσωσή τους μέ τή Μία, Ἁγία, Καθολική και Ἀποστολική Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ (μᾶλλον τήν ὑποταγή τῶν Ὀρθοδόξων στους παπικούς) κατάφεραν νά σύρουν τούς δικούς μας ὀρθοδόξους ἐκπροσώπους στίς δικές τους θέσεις:

Τά λάφυρα τοῦ Παπισμοῦ

- Πέτυχαν τήν ἄρση τῶν ἀναθεμάτων, χωρίς νά ἔχουν ἀρθεῖ οἱ πολύ σοβαρές δογματικές διαφορές.
- Ἀκολούθησε (7-12-1965), κατόπιν μυστικῶν συννεοήσεων, ἄρσις τῶν ἀναθεμάτων και ἀπό τίς δύο πλευρές. Γιά νά εἴμαστε ἀκριβεῖς «δέν συμμετεῖχε ὀλόκληρος ἡ Ὀρθοδοξία, ἀλλά μόνον τό Φανάρι» (π. Ἰ. Ρωμανίδης). Μετά τήν ἄρση τῆς ἀκοινωνησίας τό Βατικανό, σέ ἐφαρμογή τῆς ἀποφάσεώς του περί ἀναγνωρίσεως τῶν μυστηρίων τῶν Ὀρθοδόξων, παρακινεῖ τούς παπικούς νά μετέχουν τῶν Μυστηρίων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐνῶ μέ τήν ἀνοχή τῶν ὀρθοδόξων ἐπισκόπων τοῦ ἐξωτερικοῦ πολλοί ὀρθόδοξοι κοινωνοῦν σέ παπικούς ναούς.
- Τόν Ἰούνιο τοῦ 1993 στό Βαλαμάνδ τοῦ Λιβάνου ἡ Ζ' Ὀλομέλεια τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς Θεολογικοῦ Διαλόγου μεταξύ τῶν Ἐκκλησιῶν Ὀρθοδόξου και Ρωμαιοκαθολικῆς ὑπέγραψε ἕνα ἐπαίσχυντο κείμενο, στό ὅποιο μεταξύ ἄλλων διακηρύσσεται ὅτι «αὐτό πού ὁ Χριστός ἐνεπιστεύθη στήν Ἐκκλησία του - ὁμολογία τῆς ἀποστολικῆς πίστεως, συμμετοχή στά ἴδια μυστήρια, πρό πάντων στήν μοναδική ἱερωσύνη ... ἀποστολική διαδοχή τῶν Ἐπισκόπων - δέν δύναται νά θεωρηταί ὡς ἡ ἰδιοκτησία τῆς μιᾶς μόνον ἀπό τίς Ἐκκλησίες μας. Στό πλαίσιο αὐτό εἶναι προφανές ὅτι κάθε εἶδος ἀναβαπτισμός ἀποκλείεται». Ἐπομένως, κατά τή Ζ' συνέλευση παπικῶν και ὀρθοδόξων, στίς 23-6-1993 στό Βαλαμάνδ διακήρυξαν και τά δύο μέρη κοινή ἱερωσύνη, ἀποστολική διαδοχή, ἰσόκυρο βάπτισμα και κοινή θεία εὐχαριστία. Πρόκειται γιά ἐξίσωση τῶν Ὀρθοδόξων μυστηρίων μέ τά μυστήρια τῶν αἰρετικῶν Παπικῶν.
- Στίς κατά καιρούς ἐπισκέψεις προκαθημένων μέ ἄνεση ἀντηλλάγησαν προσφωνήσεις πού ἀποκαλοῦν τόν Πάπα Ἁγιώτατο Ἐπίσκοπο Ρώμης, ἐνῶ δέν ἔχει καμιά σχέση μέ τούς πρώτους ἀγιωτάτους ἐπισκόπους Ρώμης. Πῶς εἶναι δυνατόν ὁ παναιρετικός ποντίφηκας νά σφετερίζεται τόν τόσο ἅγιο τίτλο τοῦ Ἐπισκόπου Ρώμης και ἐμεῖς νά τό δεχόμαστε;

- Χωρὶς νὰ λυθεῖ τὸ πρόβλημα τῆς Οὐνίας, ἡ Ἡ' Συνέλευση τῆς Βαλτιμόρης τὸ 2000 κήρυξε τὴν ἐπανέναρξη τοῦ Διαλόγου Παπικῶν καὶ Ὁρθοδόξων μὲ τὴν ἀπαίτηση νὰ μετέχουν στὸ διάλογο καὶ ἐκπρόσωποι τῶν Οὐνιτῶν. Καίτοι οἱ ὀρθόδοξοι στὴ Γ' Πανορθόδοξη Σύνοδο εἶχαν δηλώσει ὅτι Οὐνία καὶ διάλογος εἶναι ἀσυμβίβαστα, ἔγιναν ὁμως μεταγενέστερα ἀνεπίτρεπτες ὑποχωρήσεις στὴ βούληση τοῦ Βατικανοῦ.

Εἶναι σκανδαλώδης ἡ παπικὴ παρέμβαση στὸ ἔργο τῆς μικτῆς ἐπιτροπῆς τοῦ διαλόγου, ἐξ αἰτίας τῆς ὁποίας ναυάγησε ὁ διάλογος στὴ Βαλτιμόρη. Ἐξ ἄλλου ὁ πάπας Βενέδικτος XVI μὲ ἐπιστολὴ του πρὸς τὸν Οὐνιτὴ Ἀρχιεπίσκοπο τῆς Οὐκρανίας Λιουμπομίρ Χούζαρ ἐγκωμίασε τοὺς ἀγῶνες τῶν Οὐνιτῶν σ' αὐτὴ τὴ χώρα. Ὁ ἴδιος πάπας συνεργάστηκε μὲ τὸν Οὐνιτὴ ἐπίσκοπο Γρατιανουπόλεως πού ἐργάζεται στὸν Ἑλληνικὸ χῶρο ὑπὲρ τῆς Οὐνίας. Εἶναι γνωστὸ ἐπίσης ὅτι μέσα στὴν Ἀθήνα ἐκτός ἀπὸ τὸ Λατῖνο ἐπίσκοπο Ἀθηνῶν καὶ τὸ Νούντσιο τοῦ πάπα, ἀναπτύσσει παράλληλη παπικὴ δραστηριότητα καὶ ὁ προαναφερθεὶς Οὐνιτὴς ἐπίσκοπος.

Οἱ Ἱεροὶ Κανόνες γιὰ τὴ στάση ἔναντι τῶν αἰρετικῶν

Ἀσφαλῶς ὁμως δὲν μπορεῖ ἡ αὐθεντία ὁποιουδήποτε νὰ ὑπερβεῖ ἢ νὰ παρακάμψει τὴν ἀγιοπνευματικὴ αὐθεντία τῶν Ἱερῶν Κανόνων:

Ὡς πρὸς τὰ μυστήρια: «Ἐπίσκοπον, ἢ πρεσβύτερον, αἰρετικὸν δεξαμένους βάπτισμα, ἢ θυσίαν, καθαιρεῖσθαι προστάττομεν. Τίς γὰρ συμφώνησις Χριστῶ πρὸς Βελίαν; ἢ τίς μερίς πιστῶ μετὰ ἀπίστου;» (46^{ος} Ἀπ. Κανὼν)

Ὡς πρὸς τίς συμπροσευχές:

Ἐρώτησις Θ' Τιμοθέου Ἀλεξανδρείας (ἐν. ἀν. σελ 670): Εἰ ὀφείλει Κληρικὸς εὐχεσθαι, παρόντων Ἀρειανῶν, ἢ ἄλλων αἰρετικῶν; ἢ οὐδὲν αὐτόν βλάπτει, ὅποταν αὐτὸς ποιῇ τὴν εὐχὴν, ἢ γοῦν τὴν προσφορὰν;

Ἀπόκρισις: Ἐν τῇ θείᾳ ἀναφορᾷ ὁ Διάκονος προσφώνεῖ πρὸ τοῦ ἀσπασμοῦ. «Οἱ ἀκοινωνήτοι περιπατήσατε» Οὐκ ὀφείλουσιν οὖν παρεῖναι, εἰ μὴ ἂν ἐπαγγέλλωνται μετανοεῖν καὶ ἐκφεύγειν τὴν αἵρεσιν.

Ἑρμηνεία: ...ἀποκρίνεται, ὅτι ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἱεουργίας ὁ Διάκονος φωνάζει νὰ ἔχουν ἔξω τοῦ ναοῦ ὅσοι εἶναι Κατηγούμενοι, λέγων Ὅσοι Κατηγούμενοι προέλθετε (τοῦτο γὰρ δηλοῖ τό, οἱ ἀκοινωνήτοι περιπατήσατε). Ἄνισως λοιπὸν ὅσοι εἶναι Κατηγούμενοι δὲν συγχωροῦνται νὰ σταθοῦν ἐν τῷ καιρῷ, ὅταν γίνεται ἡ θεία Λειτουργία, πόσω μᾶλλον αἰρετικοί; ἔξω μόνον, ἂν ὑπόσχονται νὰ μετανοήσουν καὶ νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν αἵρεσιν· πλὴν καὶ τότε πάλιν δὲν πρέπει νὰ ἀφήνονται μέσα εἰς τὸν ναόν, ἀλλὰ νὰ στέκονται ἔξω μὲ τοὺς Κατηγούμενους. Εἰ δὲ τοιοῦτοτρόπως δὲν ὑπόσχονται, οὐδέ μὲ τοὺς Κατηγούμενους συγχωροῦνται νὰ στέκουν, ἀλλὰ νὰ ἀποδιώκονται κατὰ τὸν Βαλσαμώνα.

Κανὼν ς' τῆς ἐν Λαοδικείᾳ (ἐν.ἀν. σελ. 422): Περί τοῦ μὴ συγχωρεῖν τοῖς αἰρετικοῖς εἰσιέναι εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ, ἐπιμένοντας τῇ αἵρεσει.

Ταπεινῶς φρονοῦμε ὅτι ἔχουμε ὄλο τό δικαίωμα ὡς ὀρθόδοξοι ποιμένες καί ὡς ὀρθόδοξοι πιστοί νά μὴ λάβουμε ὑπ' ὄψιν τά τοῦ Balamand, ἀφοῦ εἶναι νεοεποχίτικες φτηνές κατασκευές, ἄσχετες μέ τή συνολική ἀποστολική καί ἀγιοπατερική πίστη, ἐμπειρία καί ποιμαντική. Δέν εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νά κάνουμε ὑπακοή στήν ἀνυπακοή.

Δέ θά ἦταν ἄσχετο στήν παρούσα συνάφεια νά γίνεῖ λόγος καί γιά μιᾶ ἄλλη παράμετρο τῶν σχέσεων Ὁρθοδοξίας Βατικανοῦ, πού ἀποσκοπεῖ ἐπίσης στήν ὑποταγή τῆς Ὁρθοδοξίας στόν «ἀλάθητο» Πάπα, μέσω τῆς Θείας Λατρείας. Πρόκειται γιά τή λεγόμενη «Λειτουργική μεταρρύθμιση» ἢ «ἀνανέωση».

Παπική λειτουργική Μεταρρύθμιση μετά τή Β' Βατικάνειο Σύνοδο

Τήν ἴδια περίπου ἡμερομηνία, πού ὁ Πάπας δημοσίευσε τό προαναφερθέν ἄρθρο τοῦ «The one true church» δημοσιεύθηκαν στίς 7-7-2007 στήν ἱστοσελίδα τοῦ Πάπα Βενεδίκτου XVI πού ἔχει τήν ὀνομασία Domus Dei Motu Proprio Benedict XVI οἱ σύγχρονες ἀπόψεις τοῦ Βατικανοῦ, (δηλ. τοῦ Πάπα Βενεδίκτου), πάνω στή Λατρεία. Συνεχίζεται φυσικά ἡ μεταρρυθμιστική ἐκκοσμικευτική νοοτροπία, πού διέπει ὄλους τούς ἄξονες καί ὅλες τίς συνιστώσες τῆς παπικῆς λατρείας. Ἀσφαλῶς καί δέν μπορούσαμε νά ἀναμένουμε κάποια ἄλλη νοοτροπία στήν ἐκφραση τοῦ κράτους τοῦ Βατικανοῦ, πάνω σέ θέματα λατρείας. Πῶς μπορεῖ ἓνα κράτος κοσμικό νά ἔχει καί νά ἀναπτύσσει ἀληθινὴ λατρεία τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ;

Μέσα στίς περίπου δεκαεξί σελίδες πού δίνουν ὀδηγίες στοὺς ἐπισκόπους καί κληρικούς γιά τό πῶς θά τελοῦν τή λατρεία, ἀναμειγνύεται ἡ παρελθοντική παπική παραδοσιακότητα μέ τό ρυθμιζόμενο ἀπό τόν πάπα ἐκσυγχρονισμό. Τό παπικό ἀλάθητο προσπαθεῖ νά ἐναρμονίσει τήν παράδοση μέ τόν ἐκσυγχρονισμό στή λατρεία. Αὐτόνομα οὐμανιστικά δομικά στοιχεῖα ἀνακατεμένα μέ διανοητικά κριτήρια δίνουν τίς κατευθύνσεις τῆς σημερινῆς παπικῆς λατρείας. Ὁμολογῶ εἰλικρινά ὅτι δέν μπόρεσα νά καταλάβω ἀκριβῶς τίς ἐπί μέρους συνιστώσες, πού συνδεόμενες, μποροῦν νά δομήσουν τήν παπική λατρεία τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ. Ἴσως ἐπειδὴ εἶμαι ἐντεταγμένος στήν «ἐλλειμματική ὀρθόδοξη Ἐκκλησία» γι'αυτό καί δέ μπορῶ νά κατανοήσω τίς δυναμικές, τοὺς ὅρους καί τίς προϋποθέσεις δομῆς τοῦ οἰκοδομήματος τῆς παπικῆς λατρείας.

Ἡ δική μας λειτουργική ἀνανέωση ἄμεσα καί ἔμμεσα ἐπηρεασμένη ἀπό τήν παπική

Δυστυχῶς ὅμως κατάλαβα κάτι ἄλλο: ὅτι καί ἡ δική μας λειτουργική ἀνανέωση ἢ ἀναγέννηση ἐπηρεάζεται ἀπό τή λειτουργική μεταρρύθμιση τοῦ παπισμοῦ, ἡ ὁποία λειτουργική μεταρρύθμιση τῆς Β' Βατικανῆς Συνόδου ἐπηρεάζει ὄλο τό Motu Proprio τοῦ Βενεδίκτου XVI. Γιά ἄλλη μιᾶ φορά διαπιστώνω, ἀλίμονο, ὅτι δέν εἶναι δυνατό νά ὑπάρχει στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας Συνοδική Ἐπιτροπή Λειτουργικῆς ἀναγέννησης, ἐπιτροπή πού ὄχι μόνο θυμίζει λειτουργική μεταρρύθμιση τῆς Β' Βατικανῆς ἀλλά καί ἐπηρεάζεται ἄμεσα ἢ ἔμμεσα ἀπό τά κινήματα τοῦ κοσμικοῦ κράτους τοῦ Βατικανοῦ ἀλλοιώνοντας τήν ἐν Χριστῷ λατρευτικὴ ζωή.

Ἀριστουργηματικό πόνημα τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου «Περὶ τῶν αἰτίων τοῦ σχίσματος»

Ἴσως οὔτε ἓνας ἐκ τῶν ὀρθοδόξων ἐκπροσώπων στοὺς διαλόγους δὲν ἔχει καταδεχθεῖ νὰ μελετήσῃ, τὸ ἐξαιρετὸ πόνημα τοῦ ἐν Ἁγίοις πατρός ἡμῶν Νεκταρίου «Περὶ τῶν αἰτίων τοῦ Σχίσματος». Πρόσφατα, τὸ 2006, τὸ ἐπανεξέδωσε ὁ ἐκδοτικὸς οἶκος Νεκταρίου Παναγοπούλου. Δεκαεπτὰ χρόνια ἀφιέρωσε ὁ σύγχρονός μας Ἅγιος ἀπὸ τὴ ζωὴ του, γιὰ νὰ συγκεντρώσῃ ἀφθονο ἱστορικό, ἀγιογραφικό καὶ θεολογικό ὕλικό, γιὰ νὰ ἀποδείξῃ ἀδιαμφισβήτητα τὴν παπικὴ πλάνη σ' ὅλο τὸ εὖρος, μῆκος καὶ βάθος τῆς. Ὁ τόσο καλοκάγαθος, ὁ ἀφανάτιστος, ὁ πραύτατος καὶ ὑπεύθυνος ποιμένας αἰσθανόταν ἀδυσώπητο τὸ ποιμαντικὸ χρέος νὰ ἐνημερώσῃ τὸ χριστεπώνυμο πλήρωμα πάνω στὴ μεγάλη πλάνη πού ὠδήγησε καὶ ὠδηγεῖ ἡ παναίρεση τοῦ παπισμοῦ. Ἐεκινάει τὴ μελέτη του ὁ Ἅγιος Νεκτάριος ἀπὸ τὸ 2^ο μ.Χ. αἰῶνα γιὰ νὰ ἀποδείξῃ μὲ ἀδιάσειστα ντοκουμέντα ἀγιογραφικά καὶ ἱστορικά, ὅτι ἡ πλάνη ἀρχίζει ἀπὸ τὴ ρίζα τοῦ παπισμοῦ, ἀπὸ τότε πού κάποιοι ἐπίσκοποι τῆς Ρώμης, ἐπηρεασμένοι ἀπὸ τὴ μεγαλόδοξη συμπεριφορὰ τῶν ἡγεμόνων τῆς βασιλεύουσας Ρώμης, θέλησαν ἀναλογικὰ νὰ κατοχυρώσουν τὴν ἐξουσιαστικὴ τους βούληση πάνω σ' ὅλη τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Ἄπ. Πέτρος δὲν ὑπῆρξε ποτέ ἐπίσκοπος Ρώμης, οὔτε ποτέ ὑπῆρχε πρωτεῖο ἐξουσίας ἐπὶ τῶν ἄλλων Ἁγίων Ἀποστόλων. Ὁλόκληρο τὸ παπικὸ πρωτεῖο βασίζεται στὸ μῦθο, στὴν αὐθαίρετη καὶ ἀναπόδεικτη ὑπόθεση, ὅτι ὁ πάπας εἶναι διάδοχος τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, στὸν ὁποῖο κατὰ τὴν ἐξουσιαστικὴ κοσμικὴ ἀντιληψὴ τῶν παπῶν πρέπει νὰ ὑποταχθεῖ καὶ νὰ ὑπακούει ὅλη ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Στὶς 300 σελίδες τοῦ πρώτου τόμου καὶ στὶς 200 σελίδες τοῦ δευτέρου τόμου ἐξαντλητικὰ ὁ Ἅγιος Νεκτάριος ἀναλύει ὅλες τὶς παραμέτρους πού συνέστησαν τὰ αἴτια τοῦ σχίσματος καὶ τὶς ἐπιπτώσεις του στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καὶ κατ' ἐπέκταση σ' ὀλόκληρη τὴν οἰκουμένη.

Ὁλοφώτεινο μυαλό, χωρὶς μάταιους λογισμούς, ὀλοκάθαρη ψυχὴ χωρὶς ἴχνη ἐμπαθείας ὁ ἅγιος Νεκτάριος μὲ τὴν ὑψηλὴ διάκριση ἑνὸς πολυτάλαντου ἐν τῷ κόσμῳ Ἁγίου, προικισμένος μὲ πλουσιώτατη νηπτικὴ καὶ ποιμαντικὴ ἐμπειρία κατανοεῖ τὸ μέγεθος τοῦ παναιρετικοῦ παπικοῦ κινδύνου καὶ θέλει μὲ τὴ μελέτη του αὐτὴ νὰ προστατεύσῃ τὸ ποιμνιὸ του καὶ ἀπὸ τὶς ἄλλες πλᾶνες, τὶς ἄλλες αἱρέσεις πού ἔτσι καὶ ἀλλιῶς ἐμπεριέχονται στὸν παπισμό. Ἄφοῦ τόσο ἐπισταμένως ἀσχολήθηκε νὰ ἀναλύσῃ τὶς ὕπουλες προθέσεις καὶ τὶς κακόδοξες θέσεις τοῦ Βατικανοῦ, ἀσφαλῶς μπορεῖ νὰ δομήσῃ ὀρθόδοξα θεμέλια, ὀρθόδοξὴ παιδεία καὶ ἀποστροφή ἀπὸ τὴν παναίρεση τοῦ Παπισμοῦ.

Ὁμοιος στὴν ἀγιότητα καὶ ποιμαντικὴ ἐργασία ὁ π. Ἰουστίνος Πόποβιτς

Τὴν ἴδια περίπου ἐποχὴ σημειωτέον ἓνας ἄλλος ὀρθόδοξος πνευματικὸς πατέρας, ὁ Σέρβος πανεπιστημιακὸς διδάσκαλος καὶ ἱερωμένος π. Ἰουστίνος Πόποβιτς αἰσθάνεται τὸ ἴδιο ἀκριβῶς ποιμαντικὸ χρέος, νὰ ἀναλύσῃ εἰς βάθος τὸ κακό καὶ τὴν ἀλλοτρίωση πού ἐπέφερε ἡ παπικὴ παναίρεση στὰ μυαλά, στὶς καρδιές, στὶς κοινωνίες καὶ στὸν πολιτισμὸ τῶν Εὐρωπαίων. Πίστευε ὁ θεοφώτιστος γέροντας π. Ἰουστίνος Πόποβιτς, ὅπως καὶ ὁ ἅγιος Νεκτάριος ὅτι, διδασκόμενη ἡ ὀρθόδοξὴ πίστη, θεραπεύει ριζικὰ τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὴν ἐωσφορικὴ ἔπαρση τοῦ ὑπερανθρώπου πού τὸν καθιστᾷ ὑπάνθρωπο ἢ ἀπάνθρωπο καὶ τὸν ἀποκαθιστᾷ στὴν ἐκλεκτὴ θέση τοῦ χριστοποιουμένου ἀνθρώπου, χάριν τοῦ ὁποῖου ἔχυσε τὸ ἀχραντὸ αἷμα Τοῦ ὁ Κυρίου μας Ἰησοῦς Χριστός. Μὲ ἀφθονο ἀνθρώπινο αἷμα γράφτηκε ἡ ἱστορία τῶν ἐποχῶν ἐκείνων πού θέλησαν στὴ θέση τοῦ Θεανθρώπου νὰ βάλουν τὸν αὐτόνομο, αὐτοδύναμο, αὐτοαριζόμενο ἄνθρωπο.

Μοναδικό ἀντιαιρετικό ἀντιπαπικό ἔργο τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου

Ὁ ἅγιος Νεκτάριος μᾶς ἄφησε ἓνα μοναδικό ἀντιαιρετικό ἔργο, πού περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλη ἐποχὴ εἶναι λίαν χρήσιμο καὶ ἄκρως ἀπαραίτητο ἐγχειρίδιο ὀρθόδοξου ποιμαντικῆς καὶ ἀπολογητικῆς γιὰ κάθε ὀρθόδοξο πατριάρχη, γιὰ κάθε ὀρθόδοξο ἐπίσκοπο, γιὰ κάθε ὀρθόδοξο ἱερέα, γιὰ κάθε ὀρθόδοξο μοναχό γιὰ κάθε ὀρθόδοξο πιστό, ἄνδρα καὶ γυναῖκα, μικρό καὶ μεγάλο. Ἡ ἐν Χριστῷ ἀπάθεια καὶ ἡ ἐν Χριστῷ ὁμολογία καθιστοῦν τὸ ἔργο διαχρονικό καὶ οἰκουμενικό, ἔργο πίστεως, προσευχῆς καὶ θερμῆς ἀγάπης πρὸς τὸν ἐν Τριάδι Θεό, τὸν Πατέρα, τὸν Υἱό καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ἔργο μοναδικῆς τιμῆς πρὸς τὴν Κυρία Θεοτόκο, τοὺς Ἁγίους καὶ τὴ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ ἅγιος Νεκτάριος ἔγραψε τὸ βιβλίον αὐτὸ σάν νὰ ἤξερε – καὶ βεβαίωτατα ἤξερε πολὺ καλά – ὁ Ἅγιος Νεκτάριος ὅτι μέσα στό ἴδιο τὸ σπιτικό μας θὰ ἐγκατασταθεῖ θρασύτατος ὁ ἄμβωνας τῆς Νέας Ἐποχῆς, ἡ τηλέοραση, πού μέ τὴν καλά κατευθυνόμενη παναιρετικὴ προπαγάνδα τῆς, θὰ ἐκθεμελιώνει δόγματα, ἀρχές, ἦθος, γνώση, κρίση, λογικὴ, βούληση, φαντασία, παιδεία, σχέσεις, ἀντιλήψεις, συμπεριφορές καὶ θὰ ἀφήνει κούφιο τὸν ἄνθρωπο γιὰ νὰ ρέπει ἐν συνεχείᾳ στὰ ναρκωτικά, στὴν ἀνηθικότητα, στὸν ἐπάρατο σοδομισμὸ (ὁμοφυλοφιλία), στὴ διάλυση καὶ παντελεῖ ἑξαχρείωση τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου.

Προέβλεπε ἀσφαλῶς ὁ ἐν Ἁγίοις θαυματουργὸς μας Ἅγιος Νεκτάριος μαζί μέ τὸ θεοφώτιστο π. Ἰουστῖνο Πόποβιτς, ὅτι στίς ἔσχατες ἡμέρες μας «τό βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως» θὰ ἔρχεται ὕπουλα νὰ ἐγκαθίσταται «ἐστώς ἐν τόπῳ ἁγίῳ» μέσα στίς οἰκογενειακές μας ἐστίες, μέσα στίς ἐκκλησίες μας, στὰ μοναστήρια μας, στή θεία λατρεία μας, μέ τὴ μορφή τῆς «λειτουργικῆς ἀνανέωσης ἢ ἀναγέννησης» μέ τὴ μορφή τῆς ἀγαπητικῆς διακοινωνίας μέ παπικούς ἀντιπροσώπους καὶ (φεῦ!) ἀκόμα καὶ μέ τὴ δωρεὰ «ἀγίων λειψάνων», ἐκ μέρους τῶν παπικῶν πρὸς τὴν ἡμετέρα ὀρθόδοξὴ εὐλάβεια.

Προέβλεπε ὁ Ἅγιος Νεκτάριος τὸ σημερινὸ καταιγισμὸ τῆς Ν. Ἐποχῆς πού ἀπλώνεται διὰ τοῦ παναιρετικοῦ Παπισμοῦ

Μαζί μέ τὸ ἀνύστακτο παιδαγωγικὸ ἐνδιαφέρον Του ὁ Ἅγιος γιὰ τοὺς ὑποψηφίους κληρικούς Ριζαρεῖτες, μαζί μέ τὸ ἐπίμονο προσωπικό καὶ ἄμεσο στήσιμο τῆς γυναικειᾶς ἱεραῆς Μονῆς Ἁγίας Τριάδος Αἰγίνης, μαζί μέ τίς ἀτέλειωτες ἐξομολογήσεις καὶ ὁμιλίες-κηρύγματα σέ ἀναρίθμητους πιστούς μέσα στήν καρδιά τῆς Ἀθήνας, παράλληλα μέ τίς «παννύχιες στάσεις» πολὺωρων ἀτομικῶν προσευχῶν, συνέγραφε καὶ ὅλο συνέγραφε αὐτὸ τὸ ἀντιαιρετικὸ πόνημα γιὰ νὰ μείνει «κτῆμα ἐς αἰεὶ» καὶ νὰ ὀριοθετεῖ ἐμπεριστατωμένα τὴν ἐν Χριστῷ ἀλήθεια ἀπὸ τὸ χαῶδες ἀντίχριστο παπικό σκότος.

Συμπεράσματα, ἐρωτηματικά

Συμπερασματικά, τὸ κείμενο «The one True Church» γραμμένο ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Ποντίφηκα ἢ κάποιον ὅμοιό του παπικό, ἐκφράζει τὴν ἄγνοια καὶ ἄπνοια τῆς θείας Χάριτος μέσα σ' αὐτὸν τὸν αὐστηρὸ - ἀδευωμένο, ἀχαρίτωτο κρατικὸ μηχανισμό τοῦ Βατικανοῦ. Χωρὶς περιθώρια, ἔστω καὶ περιθώρια γήινου οὐμανιστικοῦ συναισθηματισμοῦ, χωρὶς ἔστω μιὰ κοσμικὴ γλυκεῖα φιλοφροσύνη πού μπορεῖ κάποιους, ἀφελεῖς ἔστω, νὰ συγκινήσει. Διατυπώνονται ξερά, λιτά, στεῖρα, ἄκαμπτα λόγια, πού στηρίζουν τίς ἀγεφύρωτες ἀποστάσεις καὶ ἐνέχουν ἐλπίδες, ἢ μᾶλλον βεβαιότητες, ὑποταγῆς τῶν «ἐλλειμματικῶν» ὀρθόδοξων στή μοναρχικὴ παπικὴ κυριαρχία. Αὐτὸς εἶναι ὁ παπισμὸς, δικτυωμένος μέ τίς τακτικὲς καὶ τίς σκοπιμότητες τοῦ κρατισμοῦ καὶ τοῦ ἀτομικιστικοῦ ὠφελιμιστικοῦ ἐνδοκοσμικοῦ συμφέροντος.

Μετά ἀπό ὅλες τίς ἐκ μέρους τῶν Ὀρθοδόξων ἀντιπροσώπων ὑποχωρήσεις στίς παπικές ἀξιώσεις, ὑπάρχουν περιθώρια καί ἄλλων ὑποχωρήσεων; Ἐάν οἱ ταγοί τῆς Ἐκκλησίας μας βλέπουν περιθώρια, βάσει ποιᾶς λογικῆς πιστεύουν ὅτι ὑπάρχουν; Ἀσφαλῶς καί δέν ὑπάρχουν βάσει τῆς ὁμολογίας καί τοῦ ἐπακολουθούντος μαρτυρίου τῶν ἑκατομμυρίων Ἁγίων Μαρτύρων, πνευματικῶν τέκνων τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καί τῶν Ἁγίων Διαδόχων τους μέχρι σήμερα. Ὑπάρχουν πάντοτε βέβαια ἐλαστικώτατα περιθώρια ὑποχωρήσεων κατασκευαζόμενα ἀπό τό διευθυντήριο τῆς Νέας Ἐποχῆς, ἡ ὁποία πασχίζει νά ἀναμείξει τή λάμπουσα Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ μέ τόν παπισμό, τόν προτεσταντισμό, τόν ἰουδαϊσμό καί τό μουσουλμανισμό κάτω ἀπό τήν ὑπέρτατη θρησκευτική ἀρχή, τήν ἐξουσία τοῦ πάπα.

Τό ἐρώτημα καί ἡ εὐλογία ἀπορία μας εἶναι: Οἱ ἐκπρόσωποι ὀρθόδοξοι συνέδροι πού θά λάβουν μέρος στήν ἐπίσημη ἔναρξη τοῦ διαλόγου τῶν «ἀληθινῶν» παπικῶν καί τῶν «ἐλλειμματικῶν» ὀρθοδόξων θά πᾶνε μόνο γιά ταξιδάκι ἀναψυχῆς στή Ραβέννα; Θά πᾶνε νά ἀπολαύσουν τά νόστιμα φαγητά, τά πολυτελέστατα ξενοδοχεῖα, τίς πανέμορφες ἐκδρομές στά ὄντως ἀξιοθέατα τῆς Ἰταλίας; Θά πᾶνε ἴσως γιά νά αὐξήσουν τίς παπικές γνωριμίες τους πρός ἴδιον ὄφελος; Ἡ θά πᾶνε γιά νά μᾶς χώσουν πιό βαθεῖα στό ποντιφικό ἐνδοκοσμικό σκοτασμό καί στά σινικά τεῖχη τοῦ βατικάνειου παγκοσμιοποιητικοῦ ἀποκλεισμοῦ τῆς ἀκτίστου Τριαδικῆς Χάριτος, πού μόνο ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας ἀενάως βρῆει;

Συνοπογράφουν:

Πρωτ. Ἀθανάσιος Μηνάς τέως ἐφ. Ι.Ν.Ἀγ. Ἐλευθερίου Ἄρεως.

Πρωτ. Ἰωάννης Φωτόπουλος ἐφ. Ι.Ν.Ἀγ. Παρασκευῆς Ἀττικῆς

Πρωτ. Ἀναστάσιος Τραϊφόρος ἐφ. Ι.Ν.Ἀγ. Ἀθανασίου Μαρκοπούλου Ὠρωποῦ.

Πρωτ. Ἀντώνιος Μπουσδέκης ἐφ. Ι.Ν.Ἀγ. Νικολάου Νικαίας.

Πρεσβ. Νικόλαος Πουρσανίδης ἐφ. Ι.Ν.Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Ἀχαρνῶν.

Πρεσβ. Εὐστάθιος Ἀθανασόπουλος ἐφ. Ἀγ. Ἄννης Κηφησιᾶς.

Πρεσβ. Βασίλειος Κοκολάκης ἐφ. Ι.Ν. Ὑψώσεως Τιμίου Σταυροῦ Χολαργοῦ.

Πρεσβ. Πέτρος Πανταζῆς ἐφ. Ι.Ν.Μεταμορφώσεως Χολαργοῦ.

Πρεσβ. Γεώργιος Διαμαντόπουλος ἐφ. Ι.Ν.Ἀγ. Ἀνδρέου Λαυρίου

Πρεσβ. Βασίλειος Μουζέλης ἐφ. Ἱ. Παρεκκλησίου Γενικοῦ Κρατικοῦ Νοσοκομείου Χαλκίδος